

## Arrest

nr. 115 307 van 9 december 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 27 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 september 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij en R.G., een man met de Belgische nationaliteit, legden op 5 maart 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Zottegem.

1.2. Op 5 maart 2013 diende verzoekende partij, in functie van haar relatie met R.G., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 augustus 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekende partij op 29 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.03.2013 werd ingediend door:*

*Naam: [A.]  
Voorna(a)m(en): [A.]  
Nationaliteit: Armeense  
[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of ver[b]lijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.*

*De betrokkene legt volgende documenten voor:*

- Verklaringen op eer door derden: Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, worden ze niet aanvaard als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*

*Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

*“Aangezien in casu verzoekster moet bewijzen dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft met haar Belgische partner.*

*Dit is het geval wanneer zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, of bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste 2 jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, of een gemeenschappelijk kind hebben.*

*Aangezien desalniettemin volgens richtlijnen van de Europese Commissie België voor het bewijs van de "duurzaamheid" van de relatie ook andere relevante bewijzen in aanmerking moet nemen.*

*Aangezien de lidstaten elke weigering van een aanvraag degelijk en schriftelijk moeten motiveren en de betrokkene moet in beroep kunnen gaan tegen de beslissing. De Commissie herhaalt ook dat het bewijs*

*van de duurzame relatie beoordeeld moet worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, nl. het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord. Zo moet verwerende partij ook rekening houden met de relatie die de partner heeft met de EU-burger en andere omstandigheden, zoals het feit dat de partner financieel of lichamelijk afhankelijk is van hem.*

*Aangezien ingevolge het administratief dossier onstuitbaar blijkt dat verzoekster sedert haar aankomst in België in mei 2011 tot op heden intensief behandeld wordt voor haar ernstige medische aandoeningen.*

*Aangezien verzoekster vanaf de datum van haar aanvraag ex art. 40bis/40ter vrw. dd. 05/03/2013 geen enkele vorm van financiële en medische tegemoetkoming bekomt en volledig ten laste is van haar partner.*

*Aangezien verzoekster sedertdien effectief samen met haar partner woont, die tevens daadwerkelijk instaat voor haar mantelzorg.*

*Aangezien verzoekster tevens diverse verklaringen van derden naar voren brengt waaruit blijkt dat zij haar partner minstens ten minste 2 jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.*

*Aangezien verwerende partij niet degelijk motiveert waarom en welke getuigenissen of specifiek delen van deze concrete getuigenissen als niet waarachtig kunnen worden gecatalogiseerd.*

*Aangezien verwerende partij daarenboven in de bestreden beslissing de eenheid van het gezin van verzoekster met haar partner totaal niet in aanmerking neemt.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).*

*Dat verwerende partij derhalve niet op een afdoende wijze rekening houdt gehouden met de andere aan de aanvraag gevoegde relevante bewijzen de welk de duurzame en stabiele relatie aantonen.”*

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De stelling van verzoekende partij dat verwerende partij niet heeft gemotiveerd welke getuigenissen zij niet als bewijskrachtig beschouwt en waarom zij tot dergelijk besluit komt mist bovendien feitelijke grondslag. Verwerende partij heeft immers geduid dat al de door verzoekende partij aangebrachte verklaringen op eer door derden bewijskracht dient te worden ontzegd omdat de feitelijke en de waarachtigheid van deze verklaringen niet kunnen worden getoetst. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoekende partij aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:*

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

[...]"

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

*"§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.*

*De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.*

*De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde."*

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische man, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische man een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoekende partij in gebreke bleef een duurzame en stabiele partnerrelatie met R.G. aan te tonen.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn wel uitdrukkelijk door de wetgever bepaald.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische

berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;  
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoekende partij bracht ter onderbouwing van haar standpunt dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft met R.S. een aantal schriftelijke verklaringen van vrienden en kennissen aan. Verwerende partij oordeelde dat aan dergelijke verklaringen geen bewijswaarde kan worden verleend, aangezien zij niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Verwerende partij heeft derhalve wel degelijk oog gehad voor de overtuigingsstukken die verzoekende partij aanbracht en heeft deze aan een onderzoek onderworpen. Het is daarenboven niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat verklaringen, die op vraag van verzoekende partij werden opgesteld door vrienden en kennissen, geen bewijswaarde hebben en het feit dat verwerende partij aan voormelde stukken geen bewijskracht wenste toe te kennen leidt niet tot de conclusie dat zij het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

Verzoekende partij betoogt daarnaast dat het bestuur alle relevante bewijzen in aanmerking diende te nemen, maar toont niet aan dat verwerende partij enig door haar aangebracht dienstig stuk buiten beschouwing heeft gelaten. Waar zij stelt dat zij financieel en lichamelijk afhankelijk is van R.S. moet worden gesteld dat zij door deze ongestaafde bewering te poneren niet aannemelijk maakt dat verwerende partij enig stuk waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft met R.S. in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a van de Vreemdelingenwet niet bij het nemen van de bestreden beslissing heeft betrokken. Zij toont dit evenmin aan door haar theoretische beschouwingen omtrent *“de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord”*.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

*“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.*

*In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.*

*In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.*

*In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel rekening houdende met alle naar voren gebrachte getuigenissen van derden en haar concrete gezinssituatie met haar partner.*

*Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”*

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij weliswaar aanvoert dat zij de bestreden beslissing in strijd acht met het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, maar dat zij met haar uiteenzetting niet aantoont dat zij voldoet aan de voorwaarden die zijn voorzien in artikel 40bis juncto

artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het is verwerende partij evenwel niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag in te willigen en de loutere verwijzing naar het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel is het ook niet kennelijk onredelijk om bewijswaarde te ontzeggen aan schriftelijke verklaringen die op loutere vraag werden opgesteld door vrienden en kennissen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK